

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **N. A.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2025, č. j. 13 Az 18/2025-23,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I.

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2025 č. j. OAM-330/ZA-ZA11-LE31-2025, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce je státním občanem Alžírsko, které Česká republika v souladu s § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), považuje za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce neprokázal, že v jeho případě Alžírsko za bezpečnou zemi původu považovat nelze.

#### II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 8. 2025, č. j. 13 Az 18/2025-23. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz) a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

### III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že městský soud potvrdil zjevnou nedůvodnost s odkazem na to, že Alžírsko je v seznamu bezpečných zemí původu a důkazní břemeno leží na žadateli. Domněnku však aplikoval formalisticky, nepřezkoumal individualizovaně, zda konkrétní tvrzení stěžovatele (politická angažovanost ve straně Talaie el Houriat, uložení pokuta a výzvy k dostavení) domněnku v jeho osobním případě nevyvracejí. Takový přístup představuje nesprávné právní posouzení rozsahu vyvracení domněnky a nepřiměřené přenesení břemene bez reálného prostoru pro protiváhu. Stěžovatel dále poukázal na to, že ve správním řízení navrhoval doplňující pohovor k vysvětlení rozporů a politických souvislostí. Městský soud paušálně aproboval jeho neprovedení s tím, že k tomu nebyly důvody. Takový postup je v rozporu se zásadou vyhledávací a s požadavkem odstranit zásadní pochybnosti, je-li výsledek založen na hodnocení věrohodnosti. Současně byly předčasně diskvalifikovány či opomenuty listinné důkazy ke straně Talaie el Houriat, přestože mohly věrohodnost podpořit. Stěžovatel dále namítl, že městský soud v napadeném rozsudku konstatoval nekonzistentnost výpovědí a účelovost žádosti zejména vzhledem k časovému podání, avšak nekonkretizoval rozhodné rozpory ani se nevypořádal s okolnostmi, které mohou opožděnost oslabit (dlouhodobý pobyt v ČR, změny situace v zemi, zdravotní stav). Převzetí odůvodnění správního orgánu bez vlastní soudní úvahy činí jeho závěry nepřezkoumatelnými. Stěžovatel dále namítl, že městský soud uzavřel, že jeho zdravotní stav je stabilizovaný a péče je možná i v zemi původu. Neprověřil však reálnou dosažitelnost péče (ekonomickou, geografickou, časovou, pojištění, kontinuitu léčby) a věk stěžovatele (X let) v kumulaci s kardio-urologickými obtížemi. Opomenul tak humanitární aspekt (§ 14 zákona o azylu) a doplňkovou ochranu v kontextu čl. 3 EÚLP. Závěrem stěžovatel uvedl, že městský soud rozhodl bez jednání a plně se ztotožnil s posouzením správního orgánu v klíčových otázkách, aniž by provedl jakékoli vlastní důkazy, přestože povaha věci (věrohodnostní závěry, politické okolnosti, reálná dostupnost péče) takový postup vyžadovala. Soudní přezkum tak nesplnil požadavek na úplnost a přesvědčivost.

[4] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

### IV.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Jak Nejvyšší správní soud také ve své judikatuře uvedl, je naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné ve zcela obecné rovině (v rovině pouhého obecného tvrzení) vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti (srov. např. rozsudek ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, bod 48). Skutečnost, že stěžovatel se závěry městského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že sama skutečnost, že se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4 Afs 387/2018-48, či rozsudek ze dne 25. 8. 2022, č. j. 1 Afs 88/2022-54, ve kterém Nejvyšší správní soud ve vztahu k vypořádání žalobních námitek odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Takový krok sám o sobě ale nelze zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něj zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací*

*námítky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“).*

[9] Stěžovatel dále namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, a z toho pramenící nesprávné posouzení věci. K této námitce zdejší soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17. Ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, podle kterého musí být užitě podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Žalovaný a následně městský soud při posouzení skutkového stavu vycházeli především z pohovoru se stěžovatelem, z protokolů o výsledku stěžovatele ve správním řízení o vyhoštění ze dne 20. 6. 2022 a 26. 1. 2024 a dále z Informace OAMP – Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu ze dne 16. 9. 2024. Předmětný dokument vychází z řady odborných zdrojů (viz jejich seznam na str. 4 a 5 tohoto dokumentu), kdy se jedná o informace a zprávy jednotlivých organizací a institucí (např. Amnesty International, Evropská komise, Freedom House, Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, Ministerstvo zahraničních věcí USA), příp. informací ČTK o situaci v Alžírsku. Uvedené podklady splňují výše jmenované podmínky a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury. Žalovaný rovněž zajistil překlad arabské, francouzské a anglické verze stěžovatelem doloženého textu, který obsahoval stručný popis politické kariéry zakladatele politického hnutí Talaie el Houriat, vybrané momenty z historie tohoto hnutí a osobní prohlášení stěžovatele.

[10] Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“ Alžírsko je podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné. Bylo proto na stěžovateli, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí.*

pokračování

[11] Podle tvrzení stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany požádal zejména v souvislosti s možným pronásledováním pro své členství v politické straně Talaie el Houriat. Jeho tvrzení však správní orgán (i městský soud) považoval za nevěrohodná a zcela účelově uvedená, a to zejména z důvodu, že v řízení o správním vyhoštění žádné potíže v zemi původu nezmínil a výslovně prohlásil, že v Alžírsku mu žádné nebezpečí nehrozí. Otázkou hodnocení věrohodnosti výpovědí uchazečů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval – viz například rozsudky ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS. Žalovaný se jednotlivými rozpory ve výpovědích stěžovatele podrobně zabýval na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Popsal, v čem konkrétně shledal rozpor a nekonzistentnost ve výpovědích stěžovatele, načež odkázal na tvrzení stěžovatele, která rozpory či minimálně pochybnosti zakládají. V této souvislosti lze dodat, že žalovaný nepochybil, když neprovedl stěžovatelem navrhovaný doplňující pohovor, neboť stěžovatel měl dostatečný prostor rozpory ve svých výpovědích vysvětlit, a to jak během pohovoru konaného dne 26. 3. 2025, kdy byl na tyto rozpory výslovně dotazován, tak i následně v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí. Stěžovatel, resp. jeho zástupce tyto rozpory však věrohodně nevysvětlil.

[12] Nejvyšší správní soud tak dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný i městský soud, tedy že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu, a tedy nepovažovat Alžírsko ve vztahu k jeho osobě za bezpečnou zemi původu. Žalovaný i městský soud se věcně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádali s tvrzeními stěžovatele a obstarali dostatek informací za účelem náležitého zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud připomíná, že označení Alžírsko za bezpečnou zemi původu přeneslo břemeno tvrzení a břemeno důkazní na stranu stěžovatele, že Alžírsko za bezpečnou zemi ve vztahu k jeho osobě považovat nelze; rozsah a obsah jím sdělených informací však v daném případě neodůvodňoval přijetí závěru, že by pro stěžovatele Alžírsko bezpečnou zemi původu skutečně nepředstavovalo.

[13] Námitkou stěžovatele, že v jeho případě bylo opomenuto posouzení možnosti udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Jedná se totiž o námitku, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti však nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud odkazuje na znění § 16 odst. 4 zákona o azylu, podle kterého jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 14 téhož zákona.

[14] Je třeba poukázat rovněž na to, že stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany nepožádal bezprostředně po svém příjezdu na území České republiky, kam přijel již v listopadu 2016. O udělení mezinárodní ochrany požádal až dne 19. 3. 2025 za situace, kdy mu byla pravomocně uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (viz rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14. 2. 2025,

č. j. CPR-53490-7/ČJ-2024-930310-V243, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 27. 9. 2024, č. j. KRPA-205344-49/ČJ-2022-000022-SV). Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak povinnosti opustit území. V jeho jednání tak lze spatřovat účelovost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004-83).

[15] Na závěr Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmu, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu, když stěžovatel ve správním řízení sám uvedl, že usiluje o legální pobyt v České republice. Pokud má stěžovatel zájem setrvat v České republice a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[17] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dané věci Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2025

pokračování

7 Azs 200/2025 - 32

David Hipšr  
předseda senátu